

Pojkvänner

ROMAN ALBERT BONNIERS FÖRLAG

**NORA
ROBERTS**

ANDRA DELEN I BOONSBORO-TRILOGIN

Nora Roberts

Pojkvännen

Översättning av Tove Janson Borglund

Albert Bonniers Förlag

Till Dan och Charlotte.

För tilliten som gjorde att ni fann varandra.

För generositeten och gemenskapen det gav.

För humorn som lyser upp era liv.

Och för kärleken, den ljusa och starka,

som förenar alla.

Ljuv vunnen kärlek är,
men skänkt är bättre.

Shakespeare

Hjärtat har sina skäl,
som förnuftet ej känner till.

Pascal

Kapitel 1

En svullen vintermåne kastade sitt ljus över sten och tegel i värdshuset vid The Square. De nya verandorna och räckena glänste i månskenet och det blanka koppartaket sken. Här samsades gammalt och nytt – det förgångna och samtiden – i en hållbar och lyckad förening.

Fönstren var mörka denna decemberkväll, slog vakt om hemligheterna. Men om bara några veckor skulle de stråla lika klart som alla andra längs huvudgatan i Boonsboro.

Owen Montgomery satt i sin pickup vid trafikljuset vid torget. Han tittade längs gatan, på affärer och lägenheter som glittrade av helgpynt. Ljusslingorna tindrade och blinkade glatt. Till höger såg han en vacker julgran mitt i fönstret i en av lägenheterna på andra våningen. Deras blivande föreståndare hade smyckat sin tillfälliga lägenhet med stil, minsann. Elegant och sobert, precis som hon själv.

Nästa jul, funderade han, skulle de se till att pynta Inn Boons-Boro med vita lampor och massor av grönt. Och Hope Beaumont kunde ställa sin vackra lilla gran i föreståndarlägenheten på tredje våningen.

Han sneglade åt vänster där Avery MacTavish, som ägde Vesta Pizzeria and Family Restaurant, pyntat krogens veranda med julgransljus.

Också i hennes lägenhet en trappa upp, den som tidigare var hans bror Becketts, stod en julgran i fönstret. I övrigt var fönstren lika mörka som värdshusets. Hon jobbade väl antagligen i kväll, tänkte han och såg hur det rörde sig nere i restaurangen. Han sträckte på halsen, men kunde inte se henne bakom disken.

När det blev grönt tog han till vänster in på St. Paul Street, och så vänster igen in på parkeringen bakom värdshuset.

Sedan satt han i pick-upen en stund och bara funderade. Han kunde gå över till Vesta, tänkte han. Ta en bit pizza och en öl, sitta där tills de stängde. Rundan genom värdshuset kunde han gå sedan.

Egentligen behövde han ju inte gå någon runda. Men han hade inte varit där på hela dagen utan suttit i möten och fixat annat som hade med familjeföretaget Montgomery Family Contractors att göra. Han ville inte vänta tills i morgon för att få se vad hans bröder och byggarna åstadkommit under dagen.

Dessutom verkade de ha fullt upp på Vesta och det var bara en halvtimme kvar tills de stängde. Inom kort skulle han för att Avery skulle kasta ut honom vid stängningsdags. Han trodde i alla fall att hon skulle slå sig ner hos honom och ta en öl.

Det var en frestande tanke, men han borde verkligen bara göra en snabbkoll i värdshuset och sedan åka hem. Han måste vara på plats med sina verktyg klockan sju nästa dag.

När han klev ur bilen, ut i kylan, fingrade han redan på nycklarna. Han var lika lång som sina bröder, ganska gängligt byggd, och kurade lite i jackan när han rundade stenvallen vid gårdsplanen och närmade sig dörren in till lobbyn.

Han hade färgkodade nycklar. Hans bröder retade honom för hans kontrollbehov, själv tyckte han bara att det var praktiskt. Ett ögonblick senare slapp han kylan och klev in.

Han tände lamporna och blev stående med ett stort, lyckligt leende.

Den snygga kakelmattan accentuerade golvytan och matchade väggarnas mjuka färg och de handsnickrade panelerna så perfekt. Beckett hade haft helt rätt i det där med att ha kvar råtegelväggen. Och deras mor hade valt den perfekta ljuskronan.

Inte snobbig, inte gammaldags utan på något vis naturlig, med bronsarmar och smäckra lampglas rakt ovanför kakelmattan. Han tittade åt höger och såg att toaletterna i lobbyn, där de satsat på lyxigt kakel och grönmarmorade stenhandfat, hade målats.

Han drog upp sin anteckningsbok och noterade några detaljer som måste ordnas innan han gick under stenvalvet till vänster.

Mer exponerat tegel – jovisst, Beckett var inte så dum. Innehållet i hyllorna i tvättstugan var minutiöst ordnat, det måste vara Hope som låg bakom det. Hon hade med sin envishet lyckats få ut hans andre bror, Ryder, från deras tillfälliga byggplatskontor för att kunna börja organisera.

Han stannade till utanför det som skulle bli Hopes kontor och såg spåren av brodern: sågbockarna och plywoodskivan som fick tjäna som bord, den tjocka, vita mappen – byggbibeln – bredvid några verktyg och en del målarpytsar.

Det skulle inte dröja länge förrän Hope kastade ut Ryder igen, tänkte Owen.

Han gick vidare, men stannade till för att beundra det öppna köket.

De hade kopplat in lamporna. Den stora järnkronan ovanför köksön, de mindre varianterna av den fönstren. Varmt träfärgade luckor, ljusare detaljer och släta granitbänkar kompletterade de rostfria, moderna maskinerna.

Han öppnade kylen, tänkte sträcka sig in efter en öl. Men nej, han skulle ju snart sätta sig bakom ratten. Han tog en burk cola istället innan han antecknade att det var dags att se till att persienner och gardinstänger kom på plats.

Så långt hade de alltså nästan kommit.

Han gick vidare till receptionen, såg sig omkring och log brett igen. Spiselkranen som Ryder snickrat ihop av en tjock gammal plank från en bondgård passade perfekt till det gamla teglet och den stora, öppna spisen. Just nu var det en enda röra av presenningar, målarpytsar och en massa verktyg. Han antecknade lite till, gick tillbaka under stenvalvet men stannade i lobbyn på väg mot sällskapsrummet när han hörde steg på våningen ovanför.

Han gick genom nästa valv mot den lilla hallen med trappan. Luther hade slitit rejält med smidesräcket såg han, och drog handen över det när han började gå uppför.

”Visst, sjukt snyggt. Ry? Är du där uppe?”

En dörr for igen, och han ryckte till. De milda, blå ögonen smalnade lite när han hunnit nästan ändra upp i trappan. Hans bröder drog sig inte för att driva med honom, och han tänkte fanimej inte ge dem anledning att flina åt honom.

”Oj oj oj”, sa han med tillgjord röst. ”Det måste vara spöket. Jag är så rädd!”

Han vände sig mot den sida av huset som vette mot gatan och såg att dörren till Elizabeth och Darcy verkligen var stängd, till skillnad från Titania och Oberon-dörren mittemot.

Jätteroligt, tänkte han syrligt.

Han smög fram mot dörren med baktanken att slänga upp den, störta in och skrämma den av bröderna som skojade med honom. Han fattade tag i det svängda handtaget, vred det försiktigt neråt och tryckte till.

Dörren rörde sig inte.

”Lägg av, din skit.” Men han kunde inte låta bli att skratta lite. Ända tills dörren flög upp, samtidigt som bägge dörrarna till verandan öppnades.

Doften av sommarsöt kaprifol slog emot honom med kalldraget.

”Men jösses.”

Han hade väl mer eller mindre accepterat att de hade ett spöke. Trodde väl på det. Det hade faktiskt hänt en del, och Beckett var stensäker. Så stensäker att han döpt det till Elizabeth, efter hennes favoritrum.

Men detta var Owens första egna nära och odiskutabla kontakt.

Han stod där och bara gapade medan badrumsdörren slog igen, for upp och åter slog igen.

”Okej. Oj oj, okej. Förlåt att jag kommer och stör. Jag tänkte bara ...” Dörren for upp rakt i ansiktet på honom – eller skulle ha gjort om han inte hunnit hoppa undan.

”Men hallå. Du måste väl ändå känna igen mig. Jag är här nästan varje dag. Owen, Becks brorsa. Och tja, jag kommer med fredliga avsikter och allt det där.”

Badrumsdörren smällde igen en gång till, och han ryckte till av ljudet. ”Var rädd om sakerna, snälla. Vad är problemet? Jag bara ... Aha. Nu fattar jag.”

Han harklade sig, drog av yllemössan och körde fingrarna genom det tjocka, mörkbruna håret. ”Hej nu här, det var inte dig jag kallade för skit. Jag trodde det var Ry. Min andre bror, du vet? Ryder. Han kan vara en stor skit, det måste du hålla med om. Och här står jag i hallen och ursäktar mig för ett spöke.”

Dörren öppnades en liten springa. Försiktigt drog Owen upp den. ”Jag ska bara stänga verandadörrarna. De måste faktiskt hållas stängda.”

Han måste erkänna att det kändes lite kusligt att höra sin röst eka i det tomma rummet, men han körde ner mössan i jackfickan, gick till den bortre dörren och stängde den. Fast när han kom till den andra dörren fick han se att ljuset var tänt i Averys lägenhet ovanför restaurangen.

Han såg, eller snarast skymtade, hur hon gick förbi fönstret.

Vinddraget upphörde, kaprifolsötman blev mer intensiv.

”Jag har känt din doft förut”, mumlade han med blicken på Averys fönster. ”Beckett säger att du varnade honom den där kvällen när den där jäveln – ursäkta språket – Sam Freemont gav sig på Clare. Det ska du ha tack för. De ska gifta sig – Beck och Clare. Det vet du säkert. Han har varit helsåld på henne i nästan hela sitt liv.”

Nu stängde han dörren och vände sig om. ”Så tack igen.”

Nu stod badrumsdörren öppen, så han såg sig själv i spegeln med snirklande smidesram ovanför handfatet.

Han måste medge att han såg lite vildögd ut, och håret som spretade åt alla håll efter hans fingerkamning förstärkte det förvirrade intrycket.

Automatiskt körde han handen genom kalufsen igen för att försöka få ordning på den.

”Jag går en runda i huset, antecknar lite. Nu är det bara detaljer kvar. Fast inte här inne, här är det färdigt. Jag tror att killarna ville bli klara här så fort som möjligt. Vissa av dem blir lite skärrade. Du får inte ta illa upp. Jaha ... då ska jag se till att bli klar och ge mig av. Vi ses, eller ses gör vi ju inte, men ...”

Strunt samma, tänkte han och backade ut ur rummet.

Han blev kvar i ytterligare en halvtimme, antecknade i rum efter rum, på våning efter våning. Några gånger uppfattade han kaprifoldoftan igen, märkte hur en dörr gick upp.

Hennes närvaro – som han inte kunde förneka – kändes ganska välvillig nu. Men det gick heller inte att förneka att han var lättad när han låste efter sig.

Det krasade lite av frost under Owens fötter när han balanserade kaffemuggar och doughnuts. En

halvtimme innan solen gick upp låste han upp värds huset igen och gick raka vägen ut i köket för att ställa ifrån sig brickan med muggar, kartongen med bakverk och sin portfölj. För att pigga upp stämningen, och för att den faktiskt fanns på plats, gick han till spisen i receptionen och knäppte på gaslågorna. Han njöt av både sken och värme, drog av handskarna och stoppade ner dem i jackfickorna.

När han kom ut i köket igen öppnade han portföljen, drog upp sin skrivskiva och läste igenom dagens program – igen. Telefonen i bältet pep till, vilket markerade att morgonmötet skulle börja.

Han hade hunnit sätta i sig en halv doughnut när han hörde Ryders pickup komma körande.

Brodern dök upp, i keps med familjefirmans logga, tjock, sliten arbetsjacka och sin allra värsta hi med-mer-kaffe-min. Dumbom, Ryders hund, lunkade in, vädrade och tittade längtansfullt på andra halvan av Owens doughnut.

Ryder grymtade och sträckte sig efter en mugg.

”Det där är Becks”, sa Owen utan att knappt ens titta på honom. ”Vilket framgår av det *B* jag skrev på muggen.”

Ryder grymtade igen och tog muggen märkt med *R*. Efter en djup klunk skärskådade han utbudet av doughnuts och valde en med sylt.

DB dunkade med svansen och Ryder kastade till honom en bit.

”Beck är sen”, påpekade Owen.

”Tja, det var du som sa att vi måste ses innan det blivit ljus.”

Ryder bet en stor bit och sköljde ner den med kaffe. Han hade inte rakat sig, så skäggstubben skuggade anletsdragen. Koffeinet och sockerkicken gjorde dock att hans guldspräckliga gröna ögon började pigga till och inte blängde fullt lika mycket.

”Det blir för många avbrott när byggarna är på plats. Jag gick runt på väg hem i går. Ni hade fått mycket gjort.”

”Ja, för fan. Vi kör det sista på tredje våningen nu på förmiddan. Lite finputs och taklister, några lampor och de där jävla handdukstorkarna i ett eller ett par av rummen. Luther håller på med trappräckena.”

”Jag såg det, ja. Jag gjorde lite anteckningar.”

”Jaha, du.”

”Det blir väl mer när jag är klar med tvåan och tar trean också.”

”Det är väl bara att köra igång?” Ryder tog en andra doughnut och bet en bit. Han drog loss en bit och kastade upp den utan att ens titta på hunden, som trampade runt vid hans fötter.

Dumbom slök den i luften, säker som en basebollspelare.

”Beckett är inte här.”

”Den tönten har tjej nu”, påpekade Ryder, ”och tre ungar. Skolmorgon. Han kommer när han kommer och får väl fråga sig fram.”

”Det är lite målerier som måste göras här nere”, började Owen.

”Jag har väl ögon att se med.”

”Jag ringer och ber dem komma och sätta upp persienner överallt. Blir trean klar i dag kan de börja med gardinstängerna i nästa vecka.”

”Killarna har röjt, men det är bara byggstädat. Det behövs en rejäl omgång, med polish och allt. Du får du ta med värds husföreståndaren.”

”Jag ska prata med Hope nu på förmiddan. Och jag tänker ringa och höra om vi får officiellt tillstånd att börja möblera.”

Ryder kastade en sidoblick på sin bror. ”Vi har två veckor kvar, minst, och dessutom en julhelg.”

~~Men Owen hade som vanligt en plan. ”Vi kan börja på trean, Ry. Jobba oss neråt. När vi väl börjar möblera kommer ju mamma och Carolee – för att inte tala om Hope – att springa runt och köpa ännu mer prylar, det inser du väl?”~~

”Jo, det är sant, och det är ju bra att ha dem ur vägen lite. De stör tillräckligt.”

De hörde dörren öppnas där nere när de var på väg upp till tredje våningen.

”På trean”, ropade Owen. ”Kaffet står i köket.”

”Gudskelov.”

”Det var inte han som fixade kaffet.” Owen drog fingrarna över den oljegnuggade ovala bronsskylten där ordet *Föreståndare* stod ingraverat. ”Elegant touche.”

”Det vimlar av dem.” Ryder klunkade i sig mer kaffe när de gick in.

”Det är snyggt.” Owen nickade när han gick igenom lägenheten, tittade in i det lilla köket och i badrummet, tog en tur i de två sovrummen. ”Fint, bekvämt ställe. Snyggt och ändamålsenligt, precis som vår föreståndare.”

”Hon är fanimej lika jävla petnoga som du.”

”Tänk på vem som köper doughnuts åt dig, brorsan.”

Vid ordet doughnuts vickade Dumbom på hela kroppen. ”Nu är det kört för din del, kompis”, sa Ryder, och DB sjönk ner på golvet med en djup hundsuck.

Owen tittade upp när Beckett kom uppför trappan.

Han hade rakat sig, märkte Owen, och såg pigg ut. Möjligen lite skärrad i blicken, men det gjorde väl de flesta män med tre barn under tio efter kaoset en vanlig skoldagsmorgon.

Han mindes sina egna skolmorgnar tydligt och undrade hur hans föräldrar lyckats avstå från att ta till starka droger.

”En av hundarna kräktes i Murphys säng”, meddelade Beckett. ”Jag vill inte prata om det.”

”Okej för min del. Owen snackar om gardinstänger och möblering.”

Beckett tänkte en stund medan han kliade Dumbom på huvudet. ”Vi har fortfarande en del smågrejer kvar, målning och slutkoll.”

”Inte här uppe.” Owen gick in i en av de två sviterna, taksviten mot gatan. ”Vi kunde börja med de här. Hope kan flytta sina prylar tvärsöver hallen. Hur är det med Westley och Buttercup?”

”Klar. Vi satte upp badrumsspeglarna och lamporna i går.”

”Då ska jag be Hope att plocka fram moppen och städa den här våningen.”

Visst litade han på Ryder, men han ville själv titta in i rummet. ”Hon har en lista på vad som ska i här, så hon kan sticka ner till Bast och be dem leverera det.”

Han noterade på skrivskivan – leverans av handdukar och sänglinne, inköp av glödlampor och så vidare. Beckett och Ryder himlade med ögonen bakom ryggen på honom.

”Så då antar jag att vi möblerar, alltså.”

”Jag vet inte vem du menar med ’vi’”, invände Ryder. ”Inte jag och inte byggarna. Vi måste ju bli klara först.”

”Skäll inte på mig”, sa Beckett och höll upp händerna. ”Jag behöver göra klart ändringarna på bagerieprojektet här intill om vi ska kunna flytta byggarna dit utan glapp.”

”Ett glapp skulle sitta fint”, muttrade Ryder men följde efter Owen nerför trappan.

Owen stannade utanför Elizabeth och Darcy och sneglade på den uppställda dörren. ”Du kanske borde ta ett snack med din kompis Lizzy, Beckett. Så att hon låter den här dörren stå öppen och verandadörrarna stängda.”

”Den är öppen. De är stängda.”

”Nu, ja. Hon blev lite sur i går kväll.”

Beckett höjde intresserat på ögonbrynen. ”Jaså?”

”Vi kan väl säga att jag fick uppleva närkontakt. Jag gick rundan i går och hörde nån här uppe. Jag trodde det var nån av er som larvade sig. Hon fick för sig att jag kallade henne för en skit, och visade vad hon tyckte om det.”

Beckett flinade genast till. ”Hon har humör, den.”

”Säger du? Jag tror att vi blev sams, men du kan väl snacka med henne om hon ändå skulle tjura.”

”Här inne är vi också klara”, sa Ryder till honom. ”Och i T&O. Vi måste fixa lister i golv och tak N&N, och det är en del smågrejor i E&R, plus badrumsbelysningen. Den kom till slut, i går. J&R mo gården är fullt av lådor. Lampor, lampor och ännu fler lampor, hyllor och gud vet vad. Men i övrigt är allt avprickat. För jag har också en lista”, sa Ryder och knackade sig i tinningen medan hunden gick fram och satte sig bredvid honom. ”Men jag måste inte anteckna varenda jäkla grej på tio olika ställen.”

”Badrockskrokar, handdukshängare, toarullshållare”, började Owen.

”På dagens lista.”

”Speglar, plattskärmar, plattor till ljusknapparna och kontakterna, dörrstoppare.”

”På listan, Owen.”

”Har du en lista på vilket som ska vara var också?”

”Nu tjarar du, bruden.”

”Vi måste få upp utrymningsskyltar.” Owen läste vidare på sin lista medan han gick mot matsalen. ”Lampetter här inne. Lådorna vi snickrade till brandsläckarna måste målas och sättas upp.”

”Så fort du håller klaffen kan jag komma igång.”

”Broschyr, hemsida, bestämma rumspriser, sätta samman paketerbjudanden, foldrar till rummen.”

”Inte min uppgift.”

”Precis. Det ska du fanimej vara glad för. Hur lång tid tar de nya ritningarna över bageriet, Beckett?”

”Jag kan ha dem inne för bygglovsgranskning i morgon bitti.”

”Schyst.” Han tog upp sin mobil och tryckte fram kalendern. ”Nu spikar vi detta. Jag säger till Hope att hon kan börja ta emot beställningar från den femtonde januari. Vi kan ha vår galaöppning den trettonde, då har vi en dag på oss att snygga till alltihop igen. Sen kör vi.”

”Det är mindre än en månad dit”, klagade Ryder.

”Du vet och Beck vet och jag vet att det är mindre än två veckors jobb kvar här. Du blir klar före jul. Börjar vi möblera den här veckan är vi klara till den första, och som jag ser det lär vi ha alla tillstånd efter helgerna. Då har vi två veckor på oss att pilla med detaljerna och rätta till eventuella småfel, medan Hope bor här.”

”Jag håller med Owen. Nu är det bara nerförsbacke kvar, Ry.”

Ryder körde händerna i fickorna och ryckte på axlarna. ”Det känns bara sjukt att tänka tanken att vi är klara.”

”Upp med hakan”, sa Owen. ”Med ett sånt här ställe blir vi aldrig klara.”

Ryder nickade och hörde samtidigt dörren öppnas och stängas och tunga kängor mot klinkergolvet. ”Nu kommer folket. Fram med verktygen.”

Owen var fullt upptagen och nöjd med att sätta taklister. Han hade inget emot alla avbrott, för att besvara samtal och sms eller läsa mejl. Telefonen var ett lika viktigt redskap för honom som spikpistolen. Huset surrade av aktivitet, röster ekade i konkurrens med Ryders jobbradio. Det doftade

målarfärg, nysågat trä och starkt kaffe, en kombination som betydde Montgomery Family Contractor och som alltid påminde honom om hans far.

Allt han kunde om snickeri och om byggbranschen hade han lärt sig av sin pappa. Nu klev han ner från stegen, betraktade sitt arbete och visste att pappan hade varit stolt om han sett det.

De hade tagit sig an den gamla byggnaden med dess fallfärdiga verandor och trasiga fönster, ärrade väggar och ruttnande golv, och förvandlat den till ett smycke som prydde stadens torg.

Becketts visionära förmåga, tänkte han, deras mammas fantasi och blick, Ryders arbetskapacitet och skicklighet och hans eget detaljfokus hade bildat ett starkt team som omvandlat en dröm runt köksbordet till verklighet.

Han lade ifrån sig spikpistolerna och rullade axlarna medan han vände sig runt i rummet.

Ja, nog hade hans mamma blick, tänkte han. Visst hade han studsat inför hennes färgval, blekt havsblått på väggarna mot chokladbrunt tak – tills han sett resultatet. *Glamour* var ledordet i Nick och Nora, och höjdpunkten nåddes i badrummet. Samma färgval, inklusive en hel vägg i havsblå glasmosaik mot olika bruna nyanser, allt skimrande i skenet från ljuskrona och lampetter. Kristallkrona på toa, tänkte han och skakade på huvudet. Snyggt var det i alla fall.

Ingen ordinär hotellkänsla där inte, funderade han – inte när Justine Montgomery stod vid rodret. Han undrade om inte det här rummet, med sin eleganta art déco-stil, var hans favorit.

Telefonen pep till och talade om att det var dags att han själv ringde några samtal.

Han gick ut ur rummet och mot baddörren till verandan medan Luther arbetade sig vidare ner längs innertrappan. Han bet ihop käkarna i den iskalla vinden som svepte längs den täckta verandan, gick ner en trappa och in i receptionen.

”Fy fan vad kallt det är.” Radion skralade, spikpistolerna dundrade. Aldrig att han tänkte försöka prata affärer i det här oväsendet. Han tog jackan och portföljen.

På väg ut tittade han in i sällskapsrummet, där Beckett satt på golvet och höll på med listerna.

”Jag sticker över till Vesta.”

”Hon är inte tio än. De har inte öppnat.”

”Just det.”

När Owen kom ut hukade han mot vinden vid trafikljuset och förbannade trafiken som gjorde att han inte bara kunde rusa över gatan. Han fick stå och vänta, med bolmande andedräkt, tills ljusen slo om. Så joggade han snett över gatan, struntade i skylten med *Stängt* som hängde i restaurangens glasdörr och bultade på.

Han såg att ljuset var tänt, men ingen rörde sig där inne. Upp med telefonen igen, så knappade han in Averages nummer ur minnet.

”Fan ta dig Owen, nu har jag deg på mobilen.”

”Så du är där i alla fall. Öppna innan jag fryser fast.”

”Fan ta dig”, upprepade hon och tryckte av. Men strax därpå fick han syn på henne, i vitt förkläde med bröstlapp över jeans och svart tröja med ärmarna uppkavlade. Håret – vad fan var det nu för färg på det? Det slog honom att den påminde en hel del om det nya, skinande koppartaket på värdshuset.

Hon hade börjat färga det några månader tidigare, försökt med allt som inte var hennes naturliga, illröda färg à la skotsk krigardrottning. Och så hade hon klippt det jättekort, mindes han, men nu hade det växt ut så att hon kunde sätta upp det i en liten svans när hon jobbade.

Hon låste upp och blängde på honom med ögon lika klart blå som håret var kopparfärgat.

”Vad vill du?” snäste hon. ”Jag är mitt i förberedelserna.”

”Jag vill bara sitta här i lugn och ro. Du kommer inte ens att märka mig.” Han slank in för

säkerhets skull, om hon fick för sig att stänga dörren. ”Jag kan inte prata i telefon med allt oljudet tvärsöver gatan, och jag måste ringa ett par samtal.”

Hon riktade en skeptisk, klarblå blick mot portföljen.

Så han försökte sig på ett inställsamt leende. ”Okej, lite pappersjobb också, kanske. Jag sätter mig vid disken. Jag ska vara så tyst.”

”Visst, okej. Men stör mig inte.”

”En sak bara, innan du försvinner. Du råkar inte händelsevis ha en slurk kaffe?”

”Nej, det råkar jag inte. Jag sätter deg, som min nya mobil nu är täckt av. Jag hade stängningen i går kväll och Franny ringde sig sjuk i morse. Hon lät som om nån kört hennes stämband genom en köttkvarn. Två av mina servitriser hade detsamma i går, så jag lär väl få jobba tills vi stänger i dag också. Dave kan inte komma in i kväll för han ska göra en rotfyllning vid fyra, och halv ett kommer en hel busslast gäster.”

Eftersom orden fallit som piskrapp nöjde sig Owen med att bara nicka. ”Okej.”

”Så ...” Hon gestikulerade mot den långa disken. ”Gör vad du vill.”

Hon rusade ut i köket igen i sina illgröna Nikeskor.

Han kunde ha erbjudit sig att hjälpa till, men kände på sig att hon inte var på humör för det. Han var bra på att avläsa hennes humör, hade känt henne i evigheter, och nu var hon trött, otålig och stressad.

Hon klarar det, tänkte han. Det gör hon alltid. Den fräcka lilla rödhåriga tjejen från hans barndom, före detta hejacksledare på Boonsboro High tillsammans med Becketts Clare, hade blivit en hårt arbetande restaurangägare. Som bakade fantastisk pizza.

Hon hade lämnat efter sig en mild citrusdoft och en energisk laddning i luften. Han uppfattade doft av dunsar och lite skrammel när hon började arbeta, och han satte sig på en pall vid disken. De rytmiska ljuden kändes lugnande.

Ur portföljen plockade han upp sin Ipad och skrivplattan. Mobilen tog han loss ur bältet.

Han ringde sina samtal, skickade sina mejl, justerade sin kalender och gjorde sina beräkningar. Gick helt upp i detaljerna och vaknade till först när en mugg kaffe landade framför näsan på honom.

”Tack, det hade du inte behövt. Jag ska inte bli långgrandig.”

”Owen, du har redan suttit här i fyrtio minuter.”

”Nähä? Jag försvann där ett tag. Vill du att jag ska gå?”

”Det spelar ingen roll.” Hon tryckte knytnäven mot rygglutet, men lät faktiskt lugnare nu. ”Läget är under kontroll.”

Han uppfattade en annan doft, sneglade mot spisen och insåg att hon börjat koka sina såser.

Det röda håret, den mjölkvita hyn och bandet av fräknar kanske röjde hennes skotska rötter, men hennes marinara var lika läckert italiensk som en Armanikostym.

Han hade ofta undrat varifrån hon fått kunskapen och drivkraften, men de verkade lika medfödda hos henne som de stora, blå ögonen.

Hon satte sig på huk framför kylan under disken, drog fram varor och började fylla på pizzaingredienser i trågen.

”Det var ju trist med Franny.”

”Jo, verkligen. Hon är riktigt dålig. Och Dave har jätteont. Han ställer upp några timmar i eftermiddag bara för att jag har så lite folk. Det kändes inte bra att be honom.”

Han såg på henne medan hon arbetade. Nu när han tittade noga märkte han skuggorna under ögonen.

”Du ser trött ut.”

Hon gav honom en mörk blick över tråget med svarta oliver. ”Tack. Precis vad alla flickor älskar att höra.” Så ryckte hon på axlarna. ”Jag är trött. Jag hade siktat in mig på sovmorgon i dag, att Franny skulle öppna och jag komma ner vid halv tolv. Jag har ju inte långt till jobbet sen jag flyttade in där uppe. Så jag tittade på lite Jimmy Fallon och läste ut en bok jag försökt klämma in tid för hela veckan. Jag somnade inte förrän framåt två. Och så ringde Franny åtta. Sex timmar är inte så illa, om man inte jobbat ett dubbelskift och har ett framför sig också.”

”Ska vi se det positivt? Affärerna går bra.”

”Jag ska se det positiva när busslasten har försvunnit. Men nu räcker det. Hur går det borta på värdshuset?”

”Så bra att vi börjar lassa in på tredje våningen i morgon.”

”Lassa in vad?”

”Möbler, Avery.”

Hon ställde ner tråget och bara stirrade på honom. ”Nähä? Nähä!”

”Inspektören kommer och tittar i eftermiddag för att se om han kan ge klartecken. Vilket han gör, det finns inget att hänga upp sig på. Jag snackade just med Hope. Hon ska börja städa där uppe. Mamma och min moster kommer, eller har kanske redan kommit, för att hjälpa till.”

”Det hade jag velat göra, och så kan jag inte.”

”Tänk inte på det, vi har gott om folk.”

”Men jag ville vara med. I morgon kanske, beroende på sjukdomar och rotfyllningar. Jösses Owen, nu börjar det verkligen brännas.” Hon vaggade lite i sina gröna skor. ”Och här har du suttit och tigit i nästan en timme?”

”Du var fullt upptagen av att gräla på mig.”

”Om du sagt nåt hade jag blivit så till mig att jag inte grälat. Så det är ditt eget fel.”

Hon log mot honom, söta Avery MacTavish med de trötta ögonen.

”Kan du inte sätta dig några minuter?”

”Jag måste hålla mig i rörelse hela tiden, som en haj.” Hon tryckte locket på tråget, satte tillbaka det och gick ut för att titta till såserna.

Han såg på medan hon arbetade. Hon verkade alltid göra minst ett halvduzin saker på en gång, som om hon ständigt bollade med en massa bollar och andra studsade omkring tills hon hann ta tag i dem och kasta upp dem igen.

Det fascinerade hans organiserade hjärna.

”Det är bäst att jag gå tillbaka. Tack för kaffet.”

”Ingen orsak. Om nån av byggarna har tänkt äta lunch här i dag så be dem vänta tills efter halv två. Då är det värsta över.”

”Okej.” Han samlade ihop sina saker, men stannade till i dörren. ”Avery? Vad är det för färg? Håret?”

”Det här? Den kallas kopparslant.”

Han log brett och skakade på huvudet. ”Jag visste väl det. Vi ses.”

Kapitel 2

Owen knäppte på sig verktygsbältet och kollade sin avprickningslista mot Ryders.

”Tredje våningen är full av kvinnor”, sa Ryder med ett stänk av bitterhet.

”Är de nakna?”

”Mamma är med.”

”Okej, då stryker vi den tanken.”

”Mamma, Carolee, föreståndaren. Clare kanske är kvar också. En hel hopar. Jämt kommer nån av dem nersurrande och frågar en massa saker.” Ryder slet till sig flaskan med sportdryck från köksön där han brett ut ritningar och listor sedan Hope kastat ut honom från sitt blivande kontor. ”Eftersom det var du som slog upp portarna för dem är det du som får svara på alla jäkla frågor. Och var har du varit?”

”Det sa jag ju. Jag gick över till Avery för att kunna ringa några samtal. Inspektören kommer och tittar på tredje våningen för att ge klartecken för möbleringen. Han tittar på resten också medan han är här. Möblerna dit upp står och väntar, de börjar bära upp dem i morgon bitti. Persiennerna är ordnade de börjar där uppe i eftermiddag. Vill du höra mer?”

”Jag får huvudvärk av dig.”

”Så nu vet du varför jag var tvungen att ringa en massa. Jag kan börja med listerna på andra våningen.”

”Tredje våningen”, sa Ryder och körde ett finger i magen på Owen. ”Kvinnor. Din huvudvärk, brorsan.”

”Visst, visst.”

Han ville jobba, komma in i rytmen med spikpistoler, hammarslag och borrljud, bli en av byggarna. Men han gick ut igen, svor över kylan medan han skyndade till baksidan och uppför trappan.

Samt steg in i kvinnovärlden.

Han kände doften av parfym, lotion och citrondoftande rengöringsmedel. Hörde kvinnoröster trots det ekande oljudet nerifrån. Sin mamma hittade han på alla fyra, hon skrubbade golvet i taksvitens dusch.

Det mörka håret hade hon svept upp, ärmarna på hennes säckiga grå mjukiströja var uppkavlade till armbågarna. Den jeansklädda baken vaggade i takt med vad det nu var hon lyssnade på i sina hörlurar.

Owen gick runt glasväggen och böjde sig ner. Hon spratt inte till; han hade alltid hävdat att hon hade ögon i nacken. Justine bara tittade upp och log mot honom medan hon satte sig på huk och drog av hörlurarna.

”Så jäkla varmt”, sa hon.

”Är du redo för det här nu, mamma?”

”Jag har varit redo länge. Vi ska nog få henne i skick, men jag hade glömt hur jobbigt det är med allt byggdamm. Vi har delat upp oss. Carolee är i Westley och Buttercup och Hope tar sin egen lägenhet. Clare ska komma in och hjälpa oss lite i eftermiddag.”

”Jag kommer precis från Vesta. Avery har en hel busslast på lunch och Franny ligger hemma och sjuk. Hon hade gärna varit med här.” Owen tittade på hinken med skurvatten. ”Fast varför begriper jag ju inte.”

”Det är ett tillfredsställande jobb, på sitt sätt. Kolla vilket ställe, Owen.” Hon fäste några lösa hårklämmor och såg sig omkring. ”Kolla bara vad du och dina bröder har åstadkommit här.”

”Vad vi och vår mamma har åstadkommit”, rättade han och lockade fram ett nytt leende.

”Det har du faktiskt rätt i. Eftersom du nu är här kan du plocka ut hyllorna där ur lådan. En ska upp här och den andra där borta.”

Hon pekade.

”Blir det hyllor här?”

”Ja, när du satt upp dem. Sen kan du be nån av byggarna om hjälp med att sätta upp spegeln i sovrummet. När det är dags ska jag visa dig var den ska sitta.”

”Vänta, jag måste anteckna.”

”Fixa de små hyllorna nu bara, så tar vi resten sen.”

Så han fick ändå användning för sina verktyg. Kanske inte såsom han önskat – med sin lista över saker i prioriteringsordning att åtgärda och pricka av – men han använde dem i alla fall.

När han satt upp prydnadshyllorna högg han en av jobbarna för att hjälpa honom upp med den stora väggspegeln i dess sirliga, förgyllda ram.

Justine stod med knytnävarna på höfterna och dirigerade dem med ”lite mer hit, nej andra hållet, och så längre upp – fast lite lägre”. Owen märkte ut och borrhade medan hon skurade vidare.

”Nu sitter den uppe”, ropade han.

”Vänta ett ögonblick.”

Han hörde vattnet forsa när hon tömde hinken. Så kom hon ut och satte knytnävarna mot höfterna igen. ”Jag bara älskar den!”

Hon gick fram till honom så att de syntes i spegeln båda två, log över hela ansiktet och slog armen om hans midja. ”Den är perfekt. Tack, Owen. Kila bort och hämta Hope nu, är du snäll. Hon hade en del som skulle till andra våningen. Jag har en fotbollsplan kakel kvar att skura.”

”Jag kan ta in en städfirma.”

Hon skakade på huvudet. ”Den här biten är familjegöra.”

Han antog att Hope Beaumont därmed tillhörde familjen. Hon och hans mamma hade verkligen funnit varandra, tänkte Owen när han gick tvärsöver hallen. Från första stund.

Flickan som varit skönhetsmiss stod på en hög pall i lägenhetens kök och torkade skåpsdörrar. Hon hade knutit en scarf om det mörka håret och hade en trasa nedstucken i bakfickan på jeansen som var vitprickiga av målarfärg och nästan sönderslitna på höger knä.

Hon kastade en blick på honom och frustade till så att hennes spretiga lugg dansade.

”Det är mycket smutsigare än det såg ut!”

”Byggsdammet sätter sig överallt.” Han undrade om han skulle säga att det blev till att moppa och torka i flera dagar. Eller kanske veckor.

Men det skulle hon själv upptäcka.

”Det går framåt”, sa han istället.

”Visst gör det?” Hon satte sig på pallen en stund, tog en vattenflaska från köksbänken och öppnade den. ”Kommer det verkligen möbler hit upp i morgon?”

”Det ser ut så, ja.”

Hon drack, och log.

Hennes röst var lite hes, perfekt till det sensuella utseendet med stora, mörka ögon och generös,

vacker mun.

Det var ju aldrig fel att ha en snygging som föreståndare, men i hans ögon var det betydligt viktigare att hon var lika strukturerad och effektiv som han.

”Om du har tid en stund sa mamma att det var en del saker du ville ha till andra våningen.”

”Och till första, om det får plats. Ju fler lådor vi tömmer, desto lättare blir det att städa och desto smidigare kommer det att gå med möbleringen, tror jag.”

”Smart tänkt.” Den här kvinnan talade hans språk, tänkte han. ”Jag är med på allt. Är det nåt du behöver hjälp med här inne?”

”Jag har några hyllor som måste upp.”

Tja, det var väl en hylldag, filosoferade han. ”Jag fixar dem åt dig.”

”Det vore hyggligt. De är borta i den andra lägenheten. Jag kan hämta dem senare.”

”Eller så skickar jag nån efter dem.”

”Visst, om du tycker att de hinner det. Men vi kan fixa det som redan är här först. Jag har allt det som Justine vill ha upp i J&R.”

Hans språk, tänkte han igen.

”Vill du ha en kappa?” undrade han när hon steg ner från pallen.

”Jag klarar mig, det går kvickt.” Men hon drog ner ärmarna på mjukiströjan. ”Jag pratade med Avery i morse”, fortsatte hon medan de gick mot gårdssidan av huset. ”Hon är helt slut eftersom det så många sjuka. Jag hade hoppats kunna gå över och hjälpa henne lite i kväll, men det verkar som om vi blir tvungna att stanna sent.”

När de steg ut skyndade hon sig att hugga tag i scarfen innan vinden tog den. ”Med den här kylan slår jag vad om att hon får en massa hemleveranser i kväll. Vem vill gå ut i det här?”

Hon slank in i Jane och Rochester och gnuggade händerna. ”Jaha, vi kan ge oss på W&B först. Eller när vi ändå är här kan vi arbeta oss igenom andra våningen ut mot gatan. Börja här med badrumshyllor och spegel.” Hon knackade på de noggrant märkta kartongerna. ”Badrumsspegel.”

Hon gick igenom allt som skulle in i varje rum, ända ner till bottenvåningen.

”Då har jag att göra. Vi spar tid om vi börjar där vi står.”

”Bra. Om jag bara visar dig var allt ska vara kan jag se till att hålla mig ur vägen sen. Du kan skicka upp nån efter mig, om du har några frågor.” Hon drog upp en pennkniv ur fickan och skar upp tejp på en kartong.

”En kvinna som har egen fickkniv, det gillar jag.”

”Jag har fyllt på min verktygslåda sen jag flyttade hit. Det var nära att jag köpte en egen spikpistol men då insåg jag att det gått lite väl långt.” Hon drog fram två svängda kopparhyllor. ”Jag fick kompensera det med mer kontorsmateriel. Det är faktiskt nåt visst med nya mappar och färgmatchad Post-it-lappar.”

”Det behöver du inte tala om för mig.”

De småpratade vidare medan hon visade var och hur och han mätte, kollade med vattenpasset och borrade.

”Perfekt. Se hur spegelramens förgyllning accentueras av kaklet, kopparkaret och hyllorna. Vänta bara tills Justine får se det här.” Hon såg sig omkring och gick ut i sovrummet igen. ”Jag kan knappt bärga mig tills jag får möblera. Ja, alla rummen. Men med den öppna spisen och den fantastiska sängen som ska in här tror jag att det blir ett av de mest eftertraktade.”

Hon drog upp en anteckningsbok ur fickan, bockade av och skrev lite.

Han log brett när hon stoppade ner den. ”Så skönt att ha nån på min planhalva, för en gångs skull.”

”I det långa loppet sparar man tid om man gör anteckningar.”

”Det behöver du inte heller tala om för mig.”

Med gemensamma krafter samlade de ihop kartonger, bar dem till verandadörren och vidare bort.

Hope var på väg in i Eve och Roarke när hon höll på att gå rätt in i Ryder.

”Mamma vill ha upp taklampan. Var sjutton är den?”

”Jag bär på den”, sa Owen.

”Men sätt upp den då.”

”Det var tanken. Hope har lite saker borta i sin lägenhet som måste upp hit. Du kan väl gå bort och hämta dem?”

”Jag kan fixa det senare”, invände Hope.

”Vad är det? Var står de?”

”Hyllor, vägghyllor. Till badrum och vardagsrum. De ligger i märkta lådor i mitt förråd. I det andra sovrummet”, tillade hon, ”jag använder det som förråd.”

”Jag ordnar det.”

”Du behöver nyckeln”, sa hon när han började gå. Hon grävde upp den ur framfickan och räckte honom den.

Han körde ner den i sin egen ficka. ”Har ni såna där dörrhängare i nån av lådorna?”

”Ja, en del finns här”, svarade Owen.

”Se till att få upp dem då, för guds skull. Jag orkar inte höra om dem längre. Var är den som ska vara i handikapprummet?”

Hope började få ont i armarna, så hon ställde ner lådorna. ”I Jane och Rochester, på väggen mittemot St. Paul, i en låda märkt ’M&P, klädhängare’ med tydliga bokstäver. Tänker du hämta den kanske du kan ta med två lådor som står i närheten, märkta ’M&P badrumsvägghylla’. Men sätt inte upp dem om inte jag eller din mamma är med. Och så vill vi ha en liten hörnhylla bredvid handfatet i M&P.”

Hon tog fram anteckningsboken och bläddrade fram ett par sidor. ”Här har du måtten och lite om hur den ska se ut.”

Ryder kikade på den med smalnande blick, som han sedan riktade mot henne. ”Varför?”

”Reglerna för handikappanpassning och rummets dimensioner gör att det inte finns plats för så mycket som en tandborste ens. Därför.”

”Ge hit det där pappret.”

Hope rev av det. ”Jag är säker på att Owen eller Beckett eller nån av byggarna kan ta hand om det, om du har för mycket att göra.”

Han bara knölade ner lappen i fickan och gick sin väg.

”Är du säker på att han är din bror?” muttrade Hope.

”Ganska säker, ja. Han är lite stressad av allt som ska hinnas i tid; det här, jobbet på Becks hus och med att dra igång det nya projektet med bageriet här intill.”

”Ja, det är en del”, medgav Hope. ”Men varför är inte du stressad? Ni har ju lika mycket att göra.”

”Vi jobbar lite olika, antar jag. Jag måste inte basa över folk. Jag är den som får sköta förhandlingarna.” Han ställde ner en kartong på badrumsgolvet.

Hope packade eftertänksamt upp den lilla glashyllan. ”Det är bara en liten grej, en detalj som inget egentligen lägger märke till.”

”Utom ifall den saknas.”

”Som ett ställe att lägga tandborsten på.” Hon log och knackade i väggen. ”Här ska den vara. Behöver du inte mig nu går jag upp igen tills du gör det.”

Hope smet in i Westley och Buttercup på vägen, där hon fick se Carolee i färd med att torka

sovrumsgolvvet.

”Carolee, badrummet är så tjusigt. Det riktigt glänser.”

Justines syster var skär om kinderna av ansträngning. Hon föste sitt blonda hår ur pannan. ”Så mycket har jag inte städat på år och dar, det lovar jag. Men det är det värt. Jag ska jobba här, det tänker jag på hela tiden! Jag kommer att gå in i det här rummet för jämnan. Behöver du hjälp? Chefen?”

Hope skrattade. ”Du är mycket snabbare än jag. Jag avbröt för att hjälpa Owen att komma igång med hyllorna och så. Jag ska bara se hur det går för Justine, sen finns jag i min lägenhet. Min föreståndarlägenhet. Visst ja, det höll jag på att glömma. Om du har lite tid över de närmsta dagarna vill jag gärna gå igenom bokningsprogrammet med dig igen. För nu börjar vi ta emot beställningar.”

”Oj oj.” Carolee gjorde en segergest. ”Oj oj oj oj oj!”

Jag känner likadant, funderade Hope medan hon skyndade in igen. Hon hade inte sett fram emot en ny anställning så mycket sedan hon började på Wickham Hotel i Georgetown. Fast det var ingen bra jämförelse, tänkte hon, med tanke på hur det hade gått.

Ändå hade den trista affären med Jonathan Wickham och hennes beslut att säga upp sig som hotellchef skapat möjligheten att få jobbet på Inn BoonsBoro.

En tjugig, vackert inredd byggnad i en charmig stad där hennes två närmsta vänner fanns. Nej, så glad över ett nytt jobb hade hon aldrig varit.

Hon kikade in i taksviten och fick syn på Justine som satt i fönstersmygen i vardagsrummet och tittade ut över Main Street.

”Jag tar en liten paus”, sa Justine. ”Det där badrummet är *enormt* – och det är helt mitt eget fel.”

”Jag kan göra klart det.”

”Nejdå, det är klart, men jag tror att vi ska dra över det en gång till innan vi har vår invigningsfest. Jag satt bara här och funderade på hur stället såg ut första gången jag släpade hit grabbarna för att titta på det. Herregud. Och så tänker jag på hur nöjd och stolt Tommy hade varit. Och hur sur han antagligen är för att han inte fick vara med och slå i lite spik.”

”Han lärde sina söner att spika, så han är lika delaktig som de.”

Justine såg rörd ut. ”Det var fint sagt. Alldeles rätt sagt.” Hon räckte ut handen och gav Hope en kram när hon dragit henne intill sig. ”Tänk om det kunde snöa. Jag vill se hur huset ser ut i snö, och sen i vårskrud, och i sommar, och på hösten. Jag vill se det stråla här under alla årstider.”

”Jag ska se till att hålla det vackert åt dig.”

”Det vet jag. Här blir du lycklig, Hope. Jag vill att du ska vara lycklig här, och att alla som kommer hit för att bo också blir lyckliga.”

”Jag är redan lycklig här.”

Lyckligare än hon varit på bra länge, tänkte Hope när hon återgick till att städa sina köksskåp. Hon hade möjligheten att få göra ett bra jobb åt bra människor.

Hon lade huvudet på sned och tittade på köksskåpen. Hon skulle unna sig en tur till presentbutiken innan de stängde och köpa de där underbara skålarna hon fått syn på. Som en liten egen inflyttningspresent.

Ryder kånkade in lådor. ”Vad är det med kvinnor och hyllor?” frågade han. ”Hur många hyllmeter kan en enda person egentligen behöva?”

”Det beror väl på”, sa hon kyligt, ”hur många saker personen ifråga vill ställa fram.”

”Dammsamlare.”

”Dammsamlare i somligas ögon, minnen och personlig stil i andras.”

”Och var vill du nu ha dina hyllmeter för minnen och personlig stil? Jag har inte hela dan på mig.”

”Lägg dem bara där, jag ordnar det sen.”

”Visst.”

Han lade ner dem och vände sig om för att gå.

Hans mamma stod i dörröppningen med armarna i kors. Blicken han fick gjorde att han hängde med huvudet och kände en liten ilning av panik.

”Jag ber om ursäkt å min sons vägnar, Hope. Hans goda uppförande har tydligen drunknat i sörjan av dåligt humör.”

”Det gör inget. Ryder är stressad. Det är alla i dag.”

”Stress är ingen ursäkt för att vara ohyfsad. Eller hur, Ryder?”

”Nej, så är det. Jag sätter gärna upp hyllorna åt dig”, sa han till Hope, ”om du visar var de ska sitta.”

”Det där lät bättre.” Justine gav honom ännu en sträng blick innan hon försvann tvärsöver hallen.

”Nå?” sa Ryder. ”Vad ska jag göra med dem?”

”Mitt förslag just nu är nåt helt annat än att sätta dem på mina väggar.”

Hans omedelbara, breda leende förvånade henne. ”Eftersom jag inte känner för att stoppa upp dem på häcken kanske jag kan få ett annat alternativ?”

”Låt dem bara vara, och dra”, sa hon och pekade mot dörren.

Han betraktade henne tankfullt och körde tummarna i byxhällorna. ”Dig är jag inte rädd för, men henne. Om jag inte sätter upp dem lär jag få sota för det. Alltså drar jag inte förrän du har bestämt var de ska vara.”

”Det har jag redan markerat.”

”Vad har du markerat?”

”Jag har mätt hyllorna, mätt ytan och markerat var de ska sitta.” Hon pekade på väggen mellan fönstren mot gatan och mot badrummet. ”Du borde kunna klara dig med det.”

Hon slängde ifrån sig trasan och seglade ut. Hon tänkte hjälpa Owen tills hans tjurige bror var klar.

Avery höll sig uppdaterad om vad som hände tvärsöver gatan med hjälp av sms, och Clare tittade in en liten stund. När busslasten försvunnit och rusningen börjat bedarra hann hon ta en kort paus i det bakre rummet och kasta i sig lite pasta.

Tevespelen stod tysta för stunden. Hon räknade med en eller kanske två timmar till innan ungarna började komma in efter skolan och dra igång pipandet och kraschandet igen.

Men också småmynten räknades, påminde hon sig.

”Jag ville så gärna ha hunnit över och titta, bara nån minut.” Hon halsade sin energidryck. Energi behövde hon. Så mycket det bara gick för att klara sig till stängningsdags. ”Hope skickade några bilder till mobilen.”

”Jag hann inte heller riktigt hjälpa till”, sa Clare. ”Bussresenärerna drabbade oss också. De ska ha stort tack, varenda en”, log Clare och petade i sin sallad. ”Beckett sa att byggnadsinspektören gav klartecken att börja möblera. I hela huset.”

”I hela?”

”Nu är det bara detaljer kvar och han kommer ju tillbaka, men han sa att de kunde börja bära in allting. Hope kan förstås inte flytta in än, men annars är det bara att dra igång.”

Avery spetsade surt en pastabit. ”Och jag missar alltihop!”

”Men Avery, det kommer att ta flera dar. Flera veckor, faktiskt.”

”Men jag vill leka nu.” Så frustade hon till. ”Okej, kanske inte just nu, för fötterna gör så himla ont.”

Men i morgon, kanske.” Hon tryckte i sig mer pasta. ”Och du, se bara så lycklig du ser ut.”

”Jag blir lyckligare för varje dag. Yoda kräktes i Murphys säng i morse.”

”Vilket lyckopiller.”

”Nej, absolut inte, men Murphy kom rusande efter Beckett. Det var underbart.”

”Ja, jag hade också varit lycklig om jag slapp ta hand om hundspyor.”

”Det var väl en del av det.” Clares ögon strålade. ”Men det som verkligen gör mig lycklig är att pojkarna älskar Beckett, att de litar på honom. Att han är en del av oss nu. Jag ska gifta mig, Avery.

Vilken tur jag har som fått älska och gifta mig med två otroliga män i mitt liv.”

”Du har nog fått min andel. Egentligen borde du ge Beck till mig.”

”Nix, jag behåller honom.” Hennes blonda hästsvans dansade när hon skakade på huvudet. ”Välj en av de andra.”

”Jag kanske ska ta bägge. Två par händer till hade suttit fint i kväll. Och inga julklappar har jag köpt. Varför tror jag alltid att jag ska hinna allt senare?”

”För att du alltid lyckas hinna med allting till sist. Har du sagt nåt till Montgomerys om lokalen mittemot?”

”Inte än. Jag funderar fortfarande. Du har inte berättat för Beckett, väl?”

”Det lovade jag ju. Men det är svårt att låta bli. Jag börjar vänja mig vid att prata med honom om allt.”

”Den kärleken, den kärleken.” Avery suckade och vickade på tårna. ”Just nu känns det ju som en helt galen idé. Men ...”

”Du skulle fixa det, och fixa det hur bra som helst.”

”Det säger du bara för att det är sant.” Avery skrattade till och såg med ens mindre trött ut. ”Och s älskar du mig. Nu måste jag jobba igen. Ska du över till värdshuset?”

”Laurie och Charlene står i butiken. Jag tänkte att jag kunde hjälpa dem i en timme eller så. Sen måste jag hämta killarna.”

”Skicka fler bilder.”

”Det ska bli.” Clare reste sig, drog yllemössan över sitt raka, ljusa hår och svepte en kappas om sin smala kropp. ”Försök att få lite sömn, sötnos.”

”Inga problem. Så fort vi stänger går jag upp och ramlar huvudstupa i säng för åtta timmars sömn. Vi ses i morgon. Jag tar det”, sa hon när Clare sträckte sig efter tallriken. ”Jag ska ändå ut i köket.”

Hon vinkade iväg Clare, rullade sina värkande axlar och återgick till arbetet.

Vid sjutiden var det högttryck igen, hon lät pizza efter pizza glida in i ugnen, tog ut dem, stoppade dem i kartonger eller gav dem till servispersonalen.

Det surrade av aktivitet på hennes restaurang – vilket var bra, intalade hon sig. Hon slevade upp pasta, serverade hamburgare och pommes frites, sneglade på killen som satt vid disken och spelade Megatouch som om hans liv hängde på det.

Hon skyndade ut i köket efter mer råvaror just som Owen klev in.

Han tittade sig omkring och rynkade pannan när han inte såg henne bakom disken.

”Var är Avery?” frågade han en av servitriserna.

”Här nånstans. Skolkören bestämde sig för att kaka pizza efter repetitionen. Vi har knökfullt. Hon är säkert där ute.”

”Okej.” Utan att fundera vidare gick han fram till kassan, tog ett block och gick in i den bakre matsalen.

När han kom ut igen stod hon bakom disken, med spisrosor på kinderna, och bredde sås på en pizzabotten.

”Beställningar där inifrån”, sa han och slängde fram lappen. ”Jag fixar drickat.”

Hon strödde på mozarella och kryddor och betraktade honom.

Owen kunde man lita på, tänkte hon. I alla väder, vad som än hände, honom kunde man lita på.

De följande tre timmarna hann hon bara kasta sig från beställning till beställning. Lasagne, krigarpasta, gratinerad aubergine, calzone, gyros. Vid tio gick hon som i trans när hon stämplade ut kassan, torkade bänkar och stängde av ugnarna.

”Ta dig en öl”, sa hon till Owen. ”Det har du förtjänat.”

”Varför sätter du dig inte?”

”Det ska jag göra, så fort jag har stängt.”

När den sista av de anställda gått och hon låst efter dem vände hon sig om. På disken stod ett glas rödvin och en bit peperonipizza. Owen satt på en pall med ett eget glas och en egen pizzabit framför sig.

Gud ja, Owen kunde man alltid lita på.

”Sätt dig nu”, befallde han.

”Ja, nu ska jag det. Tack. Stort tack, Owen.”

”Det är ganska kul, när man slipper göra det varenda dag.”

”Det är ganska kul då också, för det mesta.” Hon slog sig ner, drack en första klunk vin. ”Oj oj, det var gott.” Så tog hon en tugga av pizzan. ”Det också.”

”Ingen bakar godare pizzor.”

”Jag borde väl ha tröttnat på pizza, men det är fortfarande min favoriträtt.” Hon var helt slut och suckade djupt medan hon bet av en bit till. ”Clare sa att ni är klara att ta in möblerna. Hur gick det för städpatrullen?”

”Bra, jättebra. Det är en del kvar, men vi löser det efter hand.”

”Om jag orkade gå så långt hade jag kilat över.”

”Det står kvar i morgon.”

”Alla som varit här i dag och i kväll, vare sig de var från stan eller utombys, har pratat om det. Så stolta ni måste vara. Jag vet hur det kändes när jag var på gång här, hängde upp saker på väggarna och packade upp sakerna till köket. Stolt och uppe i varv och en liten smula rädd. Mitt eget ställe. Nu gäller det. Jag känner så fortfarande ibland. Inte i kväll”, sa hon med ett litet lamt skratt. ”Men ibland.”

”Du har mycket att vara stolt över här. Det är ett fint ställe.”

”Jag vet att det var många som tyckte att din mamma var tokig som hyrde ut lokalen till mig. Hur skulle jag kunna klara av att driva en krog?”

Han skakade på huvudet och tänkte att hon var så blek att huden verkade nästan genomskinlig. Hennes vanliga sprudlande energi saknades, och då märktes utmattningen ännu tydligare.

Det blev till att prata henne igenom pizzabiten så att hon fick mat i sig, tänkte han, sedan lotsa upp henne så att hon fick sova.

”Jag tyckte aldrig att hon var tokig. Du klarar av allt du vill. Det har du alltid gjort.”

”Jag blev inte rockstjärna. Det ville jag absolut.”

Han kom ihåg hur hon brukade ösa loss på gitarren. Mer entusiasm än skicklighet, kanske. ”Hur gammal var du då, fjorton?”

”Femton. Jag trodde pappa skulle svimma när jag färgade håret svart och skaffade de där tatueringarna.”

”Tur att de var på låtsas.”

Hon log och drack lite mer vin. ”Inte alla.”

”Jaså? Var ... vänta, glöm nu inte vad vi pratar om”, sa han när telefonen ringde. ”Vad är det, Ry?”

Han gled ner från pallen och lyssnade, svarade och tittade ut genom glasdörrarna på det upplysta värdshuset tvärs över gatan.

När han satte tillbaka telefonen i bältet igen och vände sig om upptäckte han att Avery sov som en stock, med huvudet lutat mot armarna på disken.

Hon hade lyckats få i sig ungefär halva pizzabiten och hälften av vinet, såg han. Han røjde undan på disken, släckte i det tomma köket och gick ut för att släcka allt utom nattlampan i resten av utrymmena.

Så funderade han på henne.

Han kunde bära upp henne – hon vägde inte mycket – men var osäker på om han kunde bära och låsa lokalen samtidigt. Bära upp henne först, tänkte han, så gå ner igen och låsa.

Men när han började lyfta henne spratt hon till och höll på att knocka honom i ansiktet med axeln. ”Va? Vad är det?”

”Sängdags. Kom så hjälper jag dig upp.”

”Har jag låst?”

”Ytterdörren är låst. Jag fixar baksidan.”

”Det är okej nu. Jag gör det.”

Hon drog upp sina nycklar, men han tog dem. Att bära upp henne kändes förstås lite fånigt nu, så han nöjde sig med att slå armen om midjan på henne så att hon kunde vackla fram bredvid honom.

”Jag blundade bara nån minut.”

”Fortsätt med det i sisådär åtta nio timmar till.” Han stöttade henne medan han låste efter dem.

”Upp med dig”, sa han och drog upp henne för trappan mot lägenheten.

”Jag är lite dimmig i skallen. Tack för allt och så.”

”Ingen orsak och så.”

Han låste upp hennes dörr, försökte dölja hur förvånad han var över att hon inte hade packat upp allt sedan flytten – för en hel månad sen. Nycklarna lade han på bordet. ”Nu måste du låsa efter mig.”

”Visst.” Hon log mot honom där hon stod och svajade av trötthet. ”Du är så söt, Owen. Jag skulle välja dig.”

”Välja till vadå?”

”Min andel. Natt.”

”Okej. Lås dörren, Avery.”

Han stod utanför tills han hörde låset klicka till.

Hennes andel av vadå, undrade han. Så skakade han på huvudet och gick nerför trapporna och ut till sin pickup.

Han kastade en blick på hennes fönster när han hade satt sig. Citrondoften från hennes hår och hud hängde kvar i hans näsborrar.

Hela vägen hem.

Kapitel 3

Så fort hon fick möjlighet att slita sig från restaurangen bylsade Avery på sig kappan, drog en mössa över håret och kilade över gatan.

Hon fick syn på möbelbussen på parkeringen och skyndade sig, lika mycket av nyfikenhet som för att hon ville in i värmen. Hon steg in i ett virrvarr av aktiviteter – några av hantverkarna stod på stegen och bättrade på det sista med målarpenslar, spikpistoler dunkade både i sällskapsrummet och i matsalen, någonstans surrade en bormaskin.

Hon gick genom det främre valvet, stannade upp och oooooade när hon kom till trappan med smidesräcke. Ryder kikade ut genom dörren till matsalen.

”Gör mig en tjänst. Gå inte upp den vägen. Luther håller på med räckena.”

”De är så vackra”, mumlade hon och drog handen längs det mörka, svängda smidesräcket.

”Jo, visst är de. Han har alla grejerna utspridda där uppe nu, och är för artig för att be folk gå runt. Men det är inte jag.”

”Inga problem.” Hon gick fram till dörren och kikade in i matsalen. ”Å, så fantastiska. Vilka lampor.”

”Hemskt tunga.” Men han såg också upp på smideskandelabrarna med eklövsmotiv och stora glaskulor i form av ekollon. ”Men snygga.”

”Helt otroliga. Precis som lampetterna. Se bara vad som händer så fort jag inte hinner titta in på några dar. Jag har brådis nu också, men jag vill ändå se allt. Är Hope här någonstans?”

”Antagligen på tredje och håller på och petar med möblerna.”

Med köldröken ångande ur munnen studsade hon två trappor upp. Hon öppnade dörren till Westley och Buttercup och blev stående med ett stort leende på läpparna inför åsynen av den lågande brasan vid väggen mitt emot och de mörka persiennerna. Hon ville utforska, titta på varenda liten detalj, men ännu hellre ville hon få tag i någon att prata med.

Hon skyndade bort mot verandan och gick längs den mot rösterna hon hörde från taksviten.

Nu tappade hon hakan fullständigt.

Justine och Hope satt i två fåtöljer som var klädda i något som liknade sidentyg. Mönstret, i blått och guld, tog upp den mättade gyllene tonen i den stiliga soffan, där Carolee höll på att puffa upp alla prydnadskuddarna.

”Jag tror att vi borde ... Avery.” Justine sträckte på ryggen. ”Gå bort till fönstret. Jag vill se hur man rör sig i rummet.”

”Jag är som förstenad. Herregud, Justine. Det är helt sagolikt.”

”Men funkar det? Jag vill ju inte att gästerna ska gå in i fåtöjlerna eller behöva lirka sig fram. Låtsas att du just checkat in och vill gå tvärsöver rummet för att titta ut över St. Paul.”

”Visst.” Hon blundade, höjde händerna. ”Tja Alphonse, jag antar att det får duga för natten.”

”Alphonse?” undrade Hope.

”Min älskare. Vi har just kommit från Paris.” Hon gick sakta genom rummet, anlade en snorkig

min när hon tittade ut genom fönstret. Minen förbyttes i ett brett leende när hon vände sig om och gjorde en piruett. ”Det är helt enkelt sensationellt. Och man går inte på några möbler. Tänker ni verkligen låta folk sitta i dem?”

”Det är det de är till för.”

Avery drog fingrarna över soffans rulle till armstöd. ”Fast de kommer ju att göra mer än att bara sitta. Jag bara säger det, alltså.”

”Vissa saker tänker jag inte fundera så mycket på. Jag vill ha en liten lampa på byrån där. Nåt smått med glittrig skärm.”

”Jag såg en på Bast”, sa Hope. ”Jag tror att den kan funka.”

”Antecknar du det? En av oss får rusa dit, köpa lite saker för att accentuera, så kan vi pröva oss fram.”

”Det är helt perfekt”, sa Avery. ”Precis som det är.”

”Och du har bara sett början än”, sa Hope med en blinkning. ”Ta med dig Alphonse in i sovrummet.”

”Hans favoritställe. Karlén är rena dynamon.”

Hon gick med Hope in och hade sän tagit en tur via badrummet om inte Hope dragit henne i armen. ”Här först.” Och Hope strålade som en nybliven mor när Avery flämtade till.

”Sängen! Jag såg broschyren, men den är ju ingenting jämfört med verkligheten.”

”Jag älskar sniderierna.” Hope drog fingrarna längs en av de höga sängstolparna. ”Och när den är bäddad såhär är den verkligen flott. Jag lovar att Carolee höll på i en hel timme med överdrag, sidovolanger och nackrulle.”

”Jag bara älskar den – de havrefärgade sidovolangerna mot det vita linnet, och så pläden.”

”Kashmir. En trevlig liten detalj.”

”Det får man väl säga. Och borden och lamporna. Titta vilken garderob!”

”Det där dämpade gyllene skenet funkade verkligen här inne. Jag vill bli klar med hela sviten i kvällen. Gästfoldern och böckerna, dvd-filmerna, varenda detalj. Vi behöver ta bilder till hemsidan.”

”Jag avgudar de söta små pallarna och kuddarna vid fotänden. Allt andas lyx här inne. Till och med Alphonse skulle bli imponerad.”

”Och han är minsann inte den som låter sig impas. Folket från Bast åkte just. De kommer med sakerna till Westley och Buttercup i nästa vända. Det är inte det lättaste att få upp möbler som dessa för trapporna.”

”Tur att det inte är mitt problem. Jag hinner inte stanna så länge nu, men Dave kommer in i eftermiddag så jag är ledig i kväll. Jag kan hjälpa till.”

”Gärna. Jag tänkte ta över lite av mina egna prylar, sånt som jag inte behöver ha just nu. Vi måste ta tag i det där med tavlor, och så är det en del saker jag har sett nere i presentbutiken.”

”Nu är det på allvar, eller hur?”

”Jag behöver din meny till rumsfoldrarna.”

”Jag ordnar det åt dig.” Hon strosade ut i badrummet. ”Du har lagt ut saker! Tvålkoppar, schampo och sånt. Småprylarna.”

”Det är för bildernas skull. Om inte annat skyller jag på dem. Vi ville så gärna se hur det blev. Jag ska lägga ut handdukar och hänga upp badrockarna. Ryder ska fotografera. Han är tydligen bra på det.”

”O, ja”, bekräftade Avery. ”Jag har fortfarande kvar bilden han tog av Owen och mig när vi var i tonåren. Den är fin, och kul. Vet du om att han ryckte in och serverade i går kväll?”

”Ryder?”

”Nej, Owen. Sen fick han nästan bära upp mig. Två dubba skift, en busslast, en spontan pizzakväll

sample content of Pojkvännan (Boonsboro, Book 2)

- [click The Johnstown Flood](#)
- [click The In-Between World of Vikram Lall.pdf](#)
- [click Trees for Gardens, Orchards, and Permaculture](#)
- [download online Business Writing For Dummies book](#)

- <http://xn--d1aboelcb1f.xn--p1ai/lib/Folks--This-Ain-t-Normal--A-Farmer-s-Advice-for-Happier-Hens--Healthier-People--and-a-Better-World.pdf>
- <http://www.1973vision.com/?library/Historical-Dictionary-of-Environmentalism--Historical-Dictionaries-of-Religions--Philosophies--and-Movements-S>
- <http://transtrade.cz/?ebooks/Trees-for-Gardens--Orchards--and-Permaculture.pdf>
- <http://econtact.webschaefer.com/?books/Business-Writing-For-Dummies.pdf>